

בשעה

ידיעות קיבוץ הזורע
כ"ב באב תשע"ו (34) 26.8.2016

כמו חצב להתבצר
במעבה האדמה
זלזכות לסיימה
של העונה הכי חמה
ואחר כך להיתמר
וכעמוד עשן לבן
שמועה טובה להעביר
שהחגים כבר באוויר
נעמי שמר

העליון לכה

שכבתי תרהות

שאר ואלור

כנס הילאואי אסיפורים

העקות "עיתון השאר לאן"

קרן הנצחה

"השאר" על פרשת דרכים

השאר סיכום של אורכת

התנצחות ההפוארס

אהיב ואהליב את הפחז

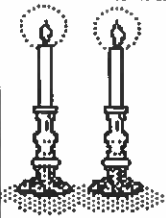
על שיויים ההסדרי תנואה

הרכות

חיבוצי אשון

שבת שלום ושהוא אבה

עדכוני תרבות לחודש אוגוסט - ספטמבר

ביום שישי, 26.8.16, בשעה 12.30 במועדון ח"ץ מסיבת קייץ תוססת. מוזמנים מגיל 18 +.

ביום שבת, 27.8.16 - סיום החופש הגדול - פעילות לילדים על הדשא הגדול בין השעות 17.30 - 19.30

ביום שישי, 2.9.16 - זנתן ניר וסרטו "אח שלי גיבור" - הקרנה ואח"כ שיחה עם הבמאי, בשעה 21.00 באולם.

ביום שישי, 9.9.16, בשעה 21.00 במועדון, נפגש עם שושי אפיר - ליצנית רפואית שתספר על עבודתה בבי"ח פוריה.
בילוי נעים, ענת

לגזור ולשמור

שלום חברים,

מעתה יש אפשרות לפתוח את שער היער, באמצעות כפתור דלאס.

ביציאה מהקיבוץ - לגעת בנקודה על העמוד משמאל לשער

(6 מ' לפני השער).

בכניסה לקיבוץ - לגעת בעמוד שבגדר הירוקה, מצד ימין
(במרחק 6 מ' מהשער).

בהצלחה

איתי

חוויות האימהות במעבר מלינה משותפת אל הלינה המשפחתית ראיון עם ננסי פלד

הקדמה: מי שמתעניין בנושא הלינה המשותפת והלינה המשפחתית, יכול למצוא בארכיון שלנו שפע אדיר- כביר ומעניין של חומר היכול ללמד ולמלא דוקטורטים מרתקים עם סערות וברקים שנשמעו בשיחות קיבוץ חוזרות ונשנות, טעונות רגשות ומריבות, שחצו את החברה לאורך שנים ולא רק בשיחות קיבוץ עצמן. היה זה בין הנושאים הטעונים ביותר שעברו על הקבוץ. וכשעוסקים בציפורי הנפש שלנו, מה הפלא שההתרגשויות פרצו מחסומים וגבולות וחוקים ששנים רבות היו מעמודי התווך הקיבוציים? העידן החדש ניצח: לינה משפחתית. תוצאות הצבעה חוזרת, בעקבות מלחמת המפרץ וסירוב ההורים להחזיר את הילדים ללינה המשותפת- 60% בעד מול 39.5 נגד. מרץ 1991,

ננסי בבקשה

"ביולי האחרון נסעתי לאוקספורד להרצות בכנס, שהנושא שלו היה:

פרספקטיבות גלובאליות על הנרטיב

היה זה הכנס הבינלאומי ה-9 שעסק בסיפורים שונים, במגוון של נקודות מבט. בכנס זה השתתפו אנשים מכל העולם, שהביאו סיפורים מכל תחום אפשרי, כמו, רפואה, חינוך, סיפורי מלחמה, חוויות לאומיות, באמצעות סרט, ספר, וכמובן, סיפור. הרצאתי עסקה בהוויה האישית שלי כאם, במעבר מלינה משותפת ללינה משפחתית, אחרי מלחמת המפרץ, 1991.

למרות שתחום ההתמחות שלי הוא ספרות, חלק מתחומי העניין שלי עוסק בדמות

האימהית, ולכן פניתי וקיבלתי תמיכה מאורנים, מהמכון לחקר הקיבוץ, כדי לחקור את הנושא. רציתי לבדוק האם המעבר מלינה משותפת ללינה משפחתית- שהתרחש באחת, בעקבות מלחמת המפרץ, השפיע על תפיסת האימהות של נשים שגידלו ילדים בתקופה זו. ☞

הייתי סקרנית לדעת האם יש הבדל בחוויית האימהות ביני לבין בנות שגדלו בקיבוץ. מכיוון שעדיין לא סיימתי את המחקר - אני עדיין בתוכו של הניתוח המחקרי- סיפרתי בכנס רק את סיפורי האישי.

לצורך המחקר, ראיינתי 10 נשים על חווייתן האישית בתקופה הנזכרת.

הנה כמה מבין השאלות או הנושאים שנשאלו המרואיינות:

*האם העובדה שגידלתן ילדים שעברו ללינה משפחתית, שינתה את השקפתכן על האימהות שלכן?

* האם אפשר להבחין בשינוי של תפיסת האימהות, בין ילד ראשון, לילדים שבאו אחריו, לפני ולאחר השינוי שעברו?

*האם הורים מקיימים שיחות עם ילדיהם הבוגרים בנושאים הנ"ל? בדקתי גם את נקודת מבטה של מטפלת בחינוך המשותף, על האימהות שבילדיהן טיפלה, וכן היא עצמה כאם בחינוך המשותף.

בתחילת המסע שלי לעבר זה, חשבתי על הנושא מהיבטים תיאורטיים ופילוסופיים.

הופתעתי מעוצמת הרגשות שהציפו אותי במפגשי עם החומר. היה לי קשה להודות בכך שוויתרתי על חלק מהותי בגידול ילדיי, וזאת למרות שחלפו מאז 25 שנה. רק ממרחק של שנים התאפשרה לי חזרה למקום כל כך משמעותי.

בראיונות עם הנשים הן ציינו חוויה דומה. מכך אני מבינה שאין הבדל בחוויית האימהות בין מי שגדלה בלינה המשותפת למי שלא- לטוב ולרע.

במהלך הכנס הייתה התעניינות גדולה ורבים באו לשוחח איתי לאחר ההרצאה. לאחר הכנס התחזקה בי ההבנה, כמה גדולה חשיבותם של סיפורי- העבר ועד כמה הם משפיעים על החיים היום.

הקיבוץ משמש גם היום כמוקד משיכה למשפחות רבות, המבקשות לחנך את ילדיהן בחינוך ובאווירה הקיבוצית, שיש לה איכויות יוצאות דופן מבחינות רבות. במסעי זה הבנתי שלמרות הקשיים והחסרונות בלינה המשותפת, תמיד המערכת האמינה שהילד הוא המרכז.

לסיכום אני מצטטת את ג'תי סיון: "הייתה לי ילדות נפלאה, אבל בחיים שלי לא הייתי מגדלת את הילדים שלי כך." תודה לננסי ראיינה לאה

בעקבות – "עיתון בשער לאן?"

זו הכותרת שניתנה לשיחת זוטא שהתקיימה ביום ג' האחרון במועדון. ניהלה את השיחה נרקיס, וגם שלמה גלזר השתתף בה. השעה שנקבעה 18:00 ביום ג' האחרון, כשכולם חוגגים בבריכה, עם אוכל טעים והווי חברתי ומשפחתי, לא בישרה טובות באשר למספר החברים שיבואו. לכן הופתענו כש- 25 הגיעו לשיחה, חדורי רוח קרב- כולם בגיל של "אמצע הדרך" כמובן. היה נכון מאד לשבת במעגל הפעם, שיצר מיד קירבה ושותפות לנושא עליו דנים. לאה פתחה ב"אני מאמין" שלה על דרך יצירת העיתון, תוכן וצורה, קושי וסיפוק, דברים שפרסמה לפני מספר שבועות ב"בשער" והובאו לשיחה בדך מקוצרת. רוב רובם של החברים שהתבטאו, צידדו באמונה ובתוקף, בעד המשך הוצאת בשער בדפוס וגם בחלוקתו לכל המעוניין (חינם או במחיר סמלי של 4-5 ש"ח). ולא כמו שחולק לאחרונה מאז השינוי, למתי מעט, כשכל השאר, רובנו, נאלצנו לקרוא אותו באתר הקיבוץ (או לא). ולמה? כי עיתון שיוצא בדפוס, ואתה מחזיק אותו בידך, מדפדף, חוזר ומדפדף, וקורא אותו בזמן ובמקום שאתה רוצה, יש לו ערך מוסף. כמו כן, כתבות ומאמרים קשה לקרוא מול מחשב. זה מכביד ומעיף. כבר שנים מספרים לנו שהדפוס עבר זמנו. ובינתיים בכל העולם ממשיכים להוציא עיתונים וספרים חדשים המודפסים במיליונים. הדפוס לא מת!

אין ולא צריכה להיות כל סתירה בין אתר הקיבוץ לבין "בשער". האתר מצוין, מודרני וחשוב, ונותן מידע, מיידיות, ומתחדש ללא הרף, במדורים ואפשרויות. נגיש לכולם בפיקוח וככזה אין לו מתחרה. לעומתו, "בשער" המודפס, יש לו תפקידים אחרים והוא ממלא צרכים אחרים. יש בו כתבות, ראיונות ומאמרים בעלי תוכן רחב ומרחיב, התייחסות לעונות השנה לחי וצומח, חג ומועד שמחה ואבל. העיתון חשוב לחברה שלנו ככלי ביטוי מעמיק ומגוון ודמוקרטי. לאה בנתה עיתון לתפארת לפי תפיסותיה ולפניה עשו זאת בדרכם, עורכים אחרים והעיתון יצא כמו שעון בכל יום שישי (אצל א.ר. לפעמים רק בשבת).

בזיכרון שלי לפני השינוי, כשהוציאו כ- 200 עותקים, אם באתי אחרי 8:00 בבוקר, בשישי, כבר לא נשאר אפילו גיליון אחד! לכן התחכמתי לו ורצתי בעשר בלילה בכל מזג אוויר, כדי לחטוף אחד... בלי זה הרי לא יפציע יום שישי הטוב... ☞

ולבסוף, בידי הנהלת הקיבוץ הכדור, איך לדאוג להמשך, לאופן המכרז ולתנאים הראויים כדי שלא תיפסק המסורת הנכבדה הזאת. וכאשר ימצא מי שמוכן ומוכשר לכך, כדאי ורצוי לקיים שנית שיחת זוטא על אופי העיתון צורתו ותכניו.

ללא תודה ענקית על הכל.

אני אישית כתבתי רק ב"בשער" כל מה שרציתי לקראת אירועים וטיולים של מועדון "אמצע הדרך", ומצאתי בך שותפה אכפתית ומעולה.

עודדה

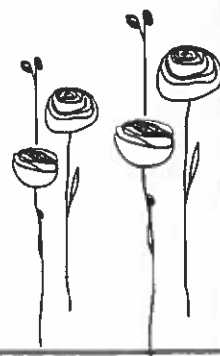
קרן הנצחה ע"ש משפחת מנחם (דודי, אדי ועומר)

משפחות מנחם, כהן, קינן והקיבוץ הקימו קרן להנצחת דודי, אדי ועומר ז"ל. מטרת הקרן לעודד ללמידה והרחבת השכלה. הקרן תעניק מלגות השתתפות בשכר לימוד מדי שנה בטקס האזכרה לדודי, אדי ועומר ז"ל שייערך בחודש פברואר. המלגה מיועדת להשתתפות בשכר לימוד של בני קיבוץ, חברים, עובדים במערכת החינוך, שהינם סטודנטים הלומדים לימודי תואר והעשרה במסגרת מוסד מוכר בתחומים של חינוך וידיעת הארץ. זכאים להגיש בקשה לקבלת המלגה מי שעומדים בקריטריונים הנ"ל וימלאו טופס הבקשה במלואו. את הבקשות יש להגיש עד סוף חודש אוקטובר. טפסים למילוי ניתן לקבל אצל מעיין ארו במשרדה בהנהלת חשבונות.

בברכה,

משפחות מנחם, כהן, קינן

ומעיין ארו יו"ר הקרן

"בשער" - על פרשת דרכים...

משה כהן

ביום ג' השבוע, התקיימה שיחת זוטא בנושא "בשער", עיתון הקיבוץ זה שמונים שנה. נכחו בשיחה כ-25 חברים. לדאבוני בלטה העובדה כי הגיל הממוצע של המשתתפים היה מעל שישים... עובדה זו כבר רומזת משהו לא לטובה...

בשיחה הובעה הערכה רבה ללאה פלג שנושאת על גבה לבדה, את עריכת העיתון מספר שנים לא מעטות.

עיתון או מקומון שנותן ביטוי דמוקרטי קיבוצי לתהפוכות וטלטלות התקופה, שאותן עובר הקבוץ בימים אלה, ו"נאלץ" להתמודד על מקומו מול אתר אינטרנטי של הקיבוץ.

העיתון "הולך ומפסיד" בתחרות זו.

יתרה מכך, מנהל הקהילה הפסיק את הדפסתו והפצתו לחברים על דעת עצמו מבלי לשאול אותנו – בעלי הבית.

ככה זה כאשר מפקידים את המסורת המקומית ואת ההיסטוריה המקומית שעליה גדלנו... בידי מנהלים מבחוץ.... ולפי דבריו, כדי לחסוך בהוצאות הקהילה.

העיתון הזה ליווה אותנו בימי מלחמת השחרור ושאר המלחמות שבאו עלינו. בימי שמחה, הולדת ילדינו, בימי צער ואבל, וכעת לא נוכל לקרוא אותו בנחת בכורסא - במיטה אלא במחשב בלבד, כי זה רצונו של מנהל הקהילה.... ובשם הקידמה כביכול.

לכן, פחתו החברים הכותבים בו. העיתון הפסיק לשמש במה מרכזית לשיח החברתי בקיבוץ.

אנחנו הולכים ומאבדים כלי דמוקרטי להבעת דעות לאפשרות למתוח ביקורת על הממסד (אולי זאת הכוונה...)

השאלה העומדת כעת על הפרק איזה מן עיתון אנחנו רוצים. אחת התשובות שאנחנו מקבלים

שמי שרוצה יכול לקבל עותק מודפס. תשובה כזאת לא מספקת אותי אני רוצה שכל החברים

יקבלו את העיתון בצורה מודפסת. לא עבר זמנו של עיתון מודפס על נייר, שאתה לוקח הביתה,

עיתון שהבנים מבחוץ באים להורים שלהם רוצים לקרוא מתעניינים מה קורה בקיבוץ....

נושא חשוב לא פחות שיעמוד על הפרק הוא למצוא עורך/עורכת מאחר ולאה פלג הודיעה על סיום

תפקידה- אני רק מקווה שאם לא ימצא עורך, לא יביאו לנו עורך מבחוץ לפי האופנה הנהוגה

היום...

היו עוד דעות והצעות מעניינות בשיחה כגון הקמת מערכת יועצת לעורך המיועד, או צוות כתבים

קבוע שיסקור לעתים את ענפי הקיבוץ בבית ואת מעשי החברים העובדים מחוץ לקיבוץ.

בקצור, אני מקווה שהנושא יבוא לשיחה ונוכל לדון במכלול הבעיות שעלו בשיחה זו.

חברי הזורע, בלי קשר מי בעד עיתון ומי מוותר עליו, יצאו נשכרים, אם ישמרו על חיי העיתון ככלי עבורם, מעבר ולמרות השינויים של הזמן והמקום, ואולי בגללם.

היות וזהו העיתון האחרון שלי כעורכת, ולמרות שרציתי לוותר על תגובה לקראת נעילה, ולהשאיר את הבמה למגיבים אחרים, אני לא יכולה שלא להודות מאד, לכל המחמיאים בשיחה שהתקיימה השבוע, והמחזקים על הדרך, בטלפון ובכלל, ולכל אלה שהביעו את דאגתם ורצונם שעיתון בשער לא יעבור מן העולם. תודה חמה לכל התומכים. ותודה מיוחדת לכותבים, שבזכותם ה"בשער" התקיים.

אני בטוחה שלסגור עיתון, זהו מסר שלא רצוי להעבירו לדור הבא. זה לא צעד מחזק חברה דמוקרטית הנלחמת על ערכיה הנמצאים בקרב מאסף, למרות שטעמם, מקורם, לא פג. המאבק על הכלי הדמוקרטי הזה, גם אם לא תמיד היה הגיליון השבועי במיטבו, ובהחלט אפשר לשפר ולשנות, ולהוסיף, הוא מאבק על ערך. ערכו חשוב ככלי ביטוי גם כדי להעשיר חיי רוח, תרבות וחברה שלא נמצאים בשפע מספק ומגוון במקומותינו.

לפני קרוב לחודש, כשביקשתי לסיים את עריכת עיתון "בשער", כתבתי מאמר "מי צריך עיתון?" ובו הסברתי את "האני מאמין שלי".

במובנים רבים קיבלתי חיזוקים וכן בקשות כמו, תחשבי, תשקלי שוב, חשוב לעשות מאמצים כדי להמשיך ולהוציא עיתון ועוד כגון אלה.

גם תגובות לא מהזורע הגיעו עד סוף שבוע זה. יש בכל אלו הפתעה ונחמה. אתה מחליט על צעד ולומד שאתה בעצם לא לבד.

יש סיבות שונות לשנות מהלכים בחיים. כאלה שיש להם במות אחרות כדי להשמיע אותן, ויש מביניהן גם כאלה שצריך להשמיע אותן על הבמה הזאת ולקראת הדיון הבא, בתקווה שיתקיים. מעבר לפרסונה מי ייקח על עצמו את המשך הוצאת העיתון לאור, ואם בכלל, נראה לי חשוב להאיר ולהעיר בשאלות מתבקשות כפתיח לדיון: האם ניצור עבור עורך עיתון הבא, תנאים מתאימים הולמים, מעודדים, התעניינות אמיתית לצרכיו, כלים נכונים ותמיכה, המאפשרים ומקדמים הוצאת עיתון קיבוץ, ובידי מי כל אלה?

אני מסיימת בתקווה, ומייחלת לעורך הבא, שיזכה לגישה חיובית ומתעניינת של המערכת, כדי שיוכל להוביל עיתון בתנאים משופרים.

חברי הזורע, בלי קשר מי בעד עיתון ומי מוותר עליו, יצאו נשכרים אם ישמרו על חיי העיתון ככלי עבורם, מעבר ולמרות השינויים של הזמן והמקום, ואולי בגללם.

לאה

התנדבות בהזרע

ראיון עם עמרי רפאלי

בסוף יוני הוקם בהזרע צוות התנדבות ותרומה לחברה הישראלית, המשמש בית לכלל ההתנדבויות ועוזר בנושאים שונים בהקשר להתנדבות. היות ועל דברים טובים טוב לספר וכבר עלתה כתבה על התנדבותם של חברי "המתמיד" בהזרע, נמשיך במסורת ונספר הפעם על התנדבותו של עומרי רפאלי המשמש מדריך בתל מגידו.

"לפני שנה התפרסם בין קיבוצי האזור, שמחפשים מדריכים היכולים להדריך בימי שישי ושבתות, קבוצות מטעם שמורות הטבע, לא מאורגנות המבקשות הדרכה בתל מגידו.

התנדבתי לנושא כמו שהתנדבו 15 איש באזור למשימה זו.

לשם כך עברנו קורס הדרכה בן חודש ימים. אחד המורים היה דולי בן יוסף. קיימנו שעורים במוזיאון רוקפלר המכיל בין השאר גם ממצאים של תל מגידו. כמו כן היינו בתל גזר, שחופרים בו גם בימים אלה, בנקבת המים האופיינית לתקופת המקרא, למגידו, חצור, באר שבע.

לאחר הקורס חלק מהמתנדבים החליטו לפרוש מהתוכנית.

אני התחלתי להדריך בימי שישי ושבתות אחת לחודש, וגיליתי שאני נהנה מאד מההדרכה. אני לומד על התל ועל הארכיאולוגיה שבו, דברים רבים וחשובים. תל מגידו הפך להיות לאתר מורשת עולמית ב-2006, של אונסק"ו ולאורך 100 שנה, מתבצעות חפירות בתל.

התחילה בזה משלחת גרמנית שבראשה עמד גוטליב שומכר. לאחר מכן המשיכה משלחת אמריקאית במימון ג'ון רוקפלר, נדבן יהודי ידוע שגם בנה ב-1924 את הכביש מחיפה לג'נין.

התל כאמור, הוא מהתקופה המקראית, ומהערים החשובות שבין ערי א"י. ☞

המקום האסטרטגי של העיר, הוא חשוב משום שחלש על נחל עירון וואדי ערה צומת מגידו.

זאת היתה "דרך הים" שגשרה בין מצרים למסופוטמיה.

בסביבת מגידו ישנם מספר מעיינות, ואדמת העמק הפורייה, הם שהפכו את מגידו ליעד שלטוני נכסף ביותר.

נמצאו בתל מקדשים, אורוות סוסים, ארמונות מפוארים, חותמות ועוד, מהתקופה האשורית.

התל המלאכותי מתרומם היום לגובה של 60 מ' וממצאים רבים יש עדיין במקום שטרם נמצאו ומחכים לגילויים.

גם המרכז התיירותי מעניין מאד. הוא עבר שיפוצים בשנים האחרונות (הוא בנוי על המבנה של המשלחת האמריקאית מ-1924 שחפרה בתל).

בין השנים 1960-1971, חפר במקום יגאל ידין במשך חמש עונות. הוא היה כידוע ידען גדול ואיתר שערים, וניקבות מים, מהתק' המקראית בכל התלים בארץ.

מ-1992 חופרת במקום משלחת מאוניברסיטה ת"א, ברשותו של ישראל

פינקלשטיין.

תל מגידו מושך תיירים נוצרים ויהודים מכל העולם.

גם האפיפיור פאולוס ה-6 ביקר במקום, בשנת 1964. אז עמדו

על הכביש חברים וילדים

מהזורע, כדי לקבל את האישיות החשובה הזו שהגיעה דרך ירדן.

אני ממליץ לחברים המעוניינים בהדרכה ליצור קשר עם לואיס 0534260558 ולהתנדב לעבודה מרתקת זו.

על עצמי אני יכול להעיד שהסיפוק אדיר. אפשר ללמוד הרבה על האזור

המרתק הזה, ועל התל בפרט. תודה לעמרי ראינה לאה

תל מגידו

"רק פתיחת דלת או חלון חדשים, מאפשרת לנו לראות דברים נוספים, ואחרים, וללכת קדימה"

ראיון עם ברברה חזן

כך פתחה ברברה את הראיון שקיימנו בביתה לפני ששאלתי שאלה אחת! לפני קרוב לשנה, ראיינתי את ברברה שבחרה מרצונה, לעזוב את העבודה, שבה עבדה 26 שנים, כדי להתנסות במשהו אחר.

"אני לא רוצה שיקרה לי מצב שקורה להרבה אנשים, כשכבר מאוחר, הם מצטערים שלא נתנו לעצמם את ההזדמנות להתנסות".

דיברנו בינינו אז, שנפגש אחרי שנה ונראה לאן התגלגלו הדברים. "מה שצריך" מקדימה ברברה ואומרת, "זה היכולת לפתוח דלת ולהיכנס. להעזיז, להזיז את הפחד, והאָבֵל", עם כל התירוצים וההסברים, תוקע אותך".
כן, כמעט שנה עברה ומה השתנה? אני שואלת.

"גיליתי שנעשיתי יותר חכמה ומאושרת, ועצמאית. וכל זה למרות שהכנסתי מהיזמות שפתחתי, היתה פחות מחצי ממה שהשתכרתי בפלסטופיל, והשמים לא נפלו עלי. הסתדרתי בכיף עם "הפחות" והייתי מאושרת. ידעתי גם אז שלא אוותר על היזמות שלי.

ב-9 חודשים שעסקתי בעסק העצמאי שהקמתי, השתתפתי בלימודים שונים בנושא בנייה והתמדה בעסק עצמאי.

שם הבנתי שמאחורי העסקים הקטנים, אדם זקוק לתמיכה כספית, וגם, שלא קראתי נכון את המפה לגבי האפשרות לעסוק ולהתפרנס מהעסק שלי, בפריפריה שבה אני חיה. אין לי ספק שבתל אביב או ירושלים, לדוגמה, העסק שפתחתי היה יכול להיות רווחי יותר.

ראיתי בשנה זו את המציאות אחרת, אחרי 26 שנות עבודה רצופה בפלסטופיל. כאילו הרכבתי משקפיים אחרים. ואז הבנתי למה משרד החינוך נותן למורה שנת שבתון אחרי 7 שנות עבודה. מי שלא מתנסה, ולא פותח דלת חדשה או אפילו חלון קטן, קשה לו להרחיב את העולם שלו ☞

השנה הבלתי פורמאלית שעברתי, שבה ניהלתי את עצמי, איפשרה לי גמישות של שעות עבודה, שעות למידה ושעות משפחה בצורה אחרת. ולמרות זאת, לא נשארתי בבית ללא מעש, והיער קיבל אותי בברכה כל בוקר כמו תמיד.

זאת היתה בהחלט שנה מאוררת מכל הבחינות.

כן, אני עדיין עוסקת גם בעסק שלי, אבל אחרי שעות העבודה הקונבנציונאליות של עבודתי החדשה ובימי שישי, ואני נחושה להמשיך בה.

היות והבנתי עם הזמן שאני לא מתפרנסת כפי שציפיתי וקיוויתי, הצורך למצוא פרנסה נוספת כחיוק, התעורר בי.

שוטטות באינטרנט, באתרים שונים במשך חודש לא הביאו תוצאה. נתקלתי בהצעות רבות שבהן אני לא רוצה לעסוק.

ואז, חבר הזורע המכיר אותי היטב מעבודה בפלסטופיל, התקשר וסיפר לי על משרה פנויה במפעל בקיבוץ שכן, העוסקת ביצוא.

אחרי 4 ימים שוב התקשר ושאל למה עוד לא פניתי. הוא היה בטוח שהעבודה שם מתאימה לי, והציע לי ללכת רק להקשיב ממקור ראשון על מה בעצם מדובר. בלי ציפיות אפילו קטנות...

הלכתי לראיון עבודה והבנתי שזאת עבודה בשבילי!

אותו חבר הסביר לי שניסיוני הרב בפלסטופיל המפעל הגדול, ישרת אותי היטב במפעל הקטן, ותרומתי למפעל הזה תוכל להיות משמעותית לי ולמפעל.

בפלסטופיל עבדתי בייבוא ועכשו אני עובדת בייצוא, כאשר 97% מפעילותו של המפעל הוא יצוא.

נכון, עוד פעם אני עובדת עם ניירת שרציתי בעצם להיפרד מממנה, אבל השינוי הגדול שעברתי הצמיחה אותי. כייף לי וטוב לי בעבודה ואני גאה שנתתי לעצמי הזדמנות לפרוח ולהשתנות.

בשבילי הסיפור שלי הוא גם מסר: תעז לעשות, לשנות, לפתוח חלון, דלת, ולצאת החוצה.

רבים יכולים לעשות את השינוי אבל רבים לא מעיזים.

אל תגידי לעצמך למה לא, תסביר לעצמך למה כן! מסיימת ברברה.

תודה לך ברברה, נהניתי לשוחח איתך. לאה

לתשומת לב הציבור

שינויים בהסדרי תנועה בכביש מס' 66, בקטע צומת מגידו – צומת התשבי:

חברת נתיבי ישראל ומשטרת ישראל נערכים להשלמת עבודות בפרויקט שדרוג כביש 66, המתבצע במטרה להפחית חיכוך בין כלי הרכב ולמגר עד כמה שניתן את תאונות הדרכים.

בין התאריכים 21.8-30.9, בכל לילה, החל מהשעה 22:00 ועד 05:00 בבוקר למחרת, ייחסם לתנועה כביש מס' 66, בקטע שבין צומת מגידו לצומת התשבי, בשני הכיוונים לסירוגין.

העבודות תבוצענה בשעות הלילה במטרה למנוע הפרעה לתנועה בשעות היום.

*מצ"ב מודעה ומפה מעודכנות

דרכים חלופיות:

לבאים מכל הכיוונים - ניתן לנסוע דרך הכבישים: 65,70,6,6953,6954,672,722
להלן פירוט על הסדרי התנועה הזמניים החדשים:

- העבודות יבוצעו בשני מקטעים: צומת תשבי – פארק מנשה ותל מגידו – מגידו.
 - בכל חסימה ייסגר לתנועה כיוון נסיעה אחד בלבד.
 - בזמן חסימת הנתיב לכיוון דרום – מצומת התשבי – לכיוון צומת מגידו – לא תתאפשר כניסה לכביש מס' 66 מכיוון צומת התשבי.
 - בזמן חסימת הנתיב לכיוון צפון – מצומת מגידו – לכיוון צומת התשבי – לא תתאפשר כניסה לכביש מס' 66 מכיוון צומת מגידו.
 - במהלך כל תקופת העבודה תתאפשר תנועה חופשית בין הישובים על ציר 66 בקטע שבין צומת הזרוע לצומת תל מגידו.
 - העבודות יבוצעו בין הימים ראשון – חמישי.
 - במהלך שעות היום – תתאפשר הנסיעה בכביש כרגיל.
- התנועה תוכוון על ידי משטרת ישראל.

חברת נתיבי ישראל מבקשת מהנהגים לנהוג במשנה זהירות, לעקוב אחר פקחי התנועה שיפעלו במקום וכן התמרורים המוצבים בתוואי, ולהתאזר בסבלנות בכביש עד לסיום הפרויקט, למען בטיחות משתמשי הדרך.

שפע ברכות
לחן ולירז
עם הולדת בנם,
אח לשקר ובר
איחולים חמים
לסבים שרה וגבי
ולכל המשפחות ובני ביתם
איתכם בשמחתכם
בית הזרוע

ניתן להתעדכן באתר החברה,
מוקד *2120 ואמצעי התקשורת.

בברכה, דורין דרור
קשרי קהילה
טלפון: 072-2211599
נייד: 054-3186608
פקס: 03-6033570

אתר החברה: www.bncr.co.il
דף פייסבוק: www.facebook.com/bncr.co.il

ע' לכל מי free דבריו אפער
בצור האחרון
שהיה אכט בהנאה

מלאה

חידודי לשון

דילגו על תורח במרפאה - קופ"ח
שיר מוצלח - מחרזת פנינים
ספונג'ה - פעילות שוטפת
חבוט חשמלי - הולך עם הזרם
רשת - אסיפת חורים
בניו ערקו מהצבא - אבי העורקים
מרכזיה - קיבוץ שלוחות
כותרת - ראש הנקרא
"פנס" - חביטת עין
כינים - השקץ שלפני השערה
שלכת - עץ בעוני
אדנית מרהיבה - ממש גן אדן
ממטרה - השקאה לטווח ארוך
חמור - הזברה ירדה מפסים
העכבר מחפש דירה - מבקש מחילה
דגיגון - מיקח פיש

מכונית לעבד - טובת הנעה
חלום כל מורה - גיר אוטומטי
גול - בעיטה בעיתה
הנחת רעפים - ארגון גג
אכלתי במטוס - סעדי במרומים
טיפול מונע למייד האבנים - עד דלא
יידה
חירייה - הצחנה המרכזית
שבשבת - מורת רוח
עיתונאי גרוע - כתבסטרופה
ברח לסאונה - נס לחם
רעם חלש - חסר ברק
תאומים זהים - היינו אח
מגזים בהקפאה - מפריז
הכינים מתו בצמה
מיקסר - התנועה לסחרור העיסה

חידודי הלשון
התגלגלו בין עלונים
והגיעו גם אלינו

